

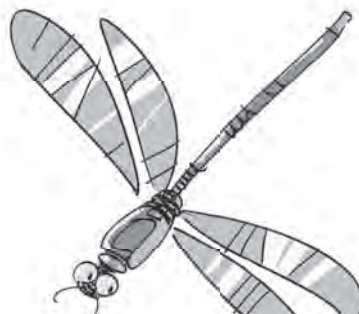
ANDREEA TĂNĂSESCU

Minunata călătorie a Almei și a motanului Ivan în Țările-de-Sus

Ilustrații de Leonid Gamart

Editura Paralela 45

Cuprins

1. Alma salvează un pisoi.....	9
2. Noul membru al familiei: Motanul Ivan!.....	20
3. O zi neobișnuită.....	29
4. Începe călătoria în Țările-de-Sus.....	36
5. Alma descoperă Diligența.....	42
6. O nouă încercare.....	54
7. În zbor spre Templul Înțelepciunii și al Răbdării.....	60
8. Salvarea Jucărilor.....	72
9. Ziua plecării.....	83
10. Aventuri pe Marea cea Mare.....	88
11. Pe corabia Fălci Negre.....	99
12. Camera Dorințelor.....	107
13. De vorbă cu Căpitanul Pouf de Hamsterfort.....	113
14. Fălci Negre e atacată de corabia Reginei Flora.....	120
15. Ivan salvatorul.....	126

16.	Prizonieri în regatul Reginei Flora	135
17.	În Peștera Întunecată	141
18.	Evadarea	149
19.	Despărțirea de șoarecii piraiți	154
20.	Copacul Veșted	158
21.	Parlamentul Ciorilor	166
22.	Întoarcerea acasă.....	179
	<i>Despre autoare</i>	187
	<i>Despre ilustrator</i>	188
	<i>Despre Ivan</i>	189

Capitolul I

Alma salvează un pisoi

povestea mea începe într-o zi rece de primăvară. Vântul sufla tare și un soare cu dinți se rostogolea pe cer. Câteva mașini se strâmbau nervoase la trecători. Într-o astfel de zi gri, Alma, o fetiță de opt ani, se întorcea de la școală: cu uniforma pătată, cu ciorapii deșirați și pictați, de sus până jos, de o dâră de noroi, pentru că se luase la trântă cu colegii în pauză. O mai ciufulise și vântul, făcându-i părul să semene cu o coadă de mătură.

Pentru fetițele cu codițe și uniforme curate din clasa ei și, chiar și pentru băieți, Alma era o... ciudată, sau, mai bine zis, o fetiță cu personalitate! Băieții o admirau pentru calitățile ei „băiețești“, dar n-o includeau în cercul lor, iar fetele o țineau la distanță. La școală Alma era singura care avea grijă de Trichi, peștișorul din acvariul clasei, un pește-chirurg galben-auriu, un *Zebrosoma flavescens*, cum îi plăcea ei să-l numească, fălindu-se că-i știe denumirea științifică. Peștișorul o saluta bucuros ori

de câte ori o vedea, și chiar executa în cinstea ei o piruetă: Alma o piruetă, peștișorul Trichi o piruetă. Dar nimeni nu știa cu ce se ocupa Alma după ce pleca de la școală. Nici măcar învățătoarea.

Ei bine, porumbeii și vrăbiuțele care sporovăiau vesele pe garduri o cunoșteau: Alma uda pomii și florile atunci când era secetă și se îngrijea de animăluțele bolnave sau firave din cartier.

Alma călătorea deseori departe cu gândul... peste mări și țări, inventa povești cu pirati și lumi minunate. Uneori, împreună cu Jucăriile ei, căuta comori ascunse prin grădinile vecinilor. Alma era și inventatoare: inventase Undița de pescuit vise, Dominoul prichindeilor, Teatrul pentru păpuși din cârpe și prosoape, Orașul de plută, cu trenuri și oameni din dopuri de plută, o Flașnetă muzicală pentru a dormi bine, ori Creionul care te ajută la teme atunci când ești obosit și nu ai chef de ele... Și chiar funcționau! Nu mă întrebați cum.

Din păcate, de multe ori, Alma se juca singură, pentru că nu prea avea prieteni. Și, pe deasupra, o măcina dorul de părinți, care erau departe. Doar Bunica avea grijă de ea. Totuși Alma avea un singur prieten bun, pe Vlad, băiatul cu păr roșcat și ochelari cu rame mari, care cânta la violoncel. Locuiau în același cartier, așa că cei doi se vedeau destul de des. Se simțeau bine împreună și, mai ales în vacanțele de vară, lumea era a lor. Vara trecută, de pildă, își construiseră o căsuță de lemn, cu o scară de sfoară pe

care puteau coborî în viteză atunci când erau asaltați de pirați. Vopsiseră căsuța cu vopsea ecologică, iar pe acoperiș construiseră un dormitor numai pentru vrăbiuțe. Cât de mult s-au bucurat vrăbiuțele de dormitorul lor! Și mai ales când găseau acolo firimituri de chec, semințe de floarea-soarelui sau alte bunătați lăsate de copii.

În căsuță își aflaseră locul tot felul de obiecte și jucării: iepuri cu urechi cârpite, căluți de lemn, cutii muzicale, broscuțe cu cheiță, șopârle și dinozauri din plastic, chiar și o proteză dentară, o colecție întreagă de monede vechi, un clasor cu timbre. Găseai acolo și multe seturi de construcție: foi, foarfeci, bețișoare colorate, roți, bile, pe scurt, un întreg arsenal pentru meșterit. Copiii pictau, făceau acadele din plastilină ori decupau figurine din hârtie.

De câteva săptămâni însă, singurul ei prieten adevărat, Vlad, nu mai avea timp de joacă, din cauza temelor și, mai nou, din cauza lecțiilor de violoncel care îi ocupau tot timpul liber. Prin urmare, Alma era nevoită să-și petreacă după-amiezile singură...

În ziua în care începe povestea mea, Alma se gândise să treacă pe la Vlad pentru a-l convinge să iasă la joacă.

— Hei, Vlad! îi strigă ea de jos. Vii afară?

Dar răspunsul mult dorit nu se auzi. În locul lui, doar violoncelul mormăi câteva sunete grave.

Chipul vesel al lui Vlad nu mai apăru la fereastră. În cele din urmă, Alma auzi doar o voce plictisită:

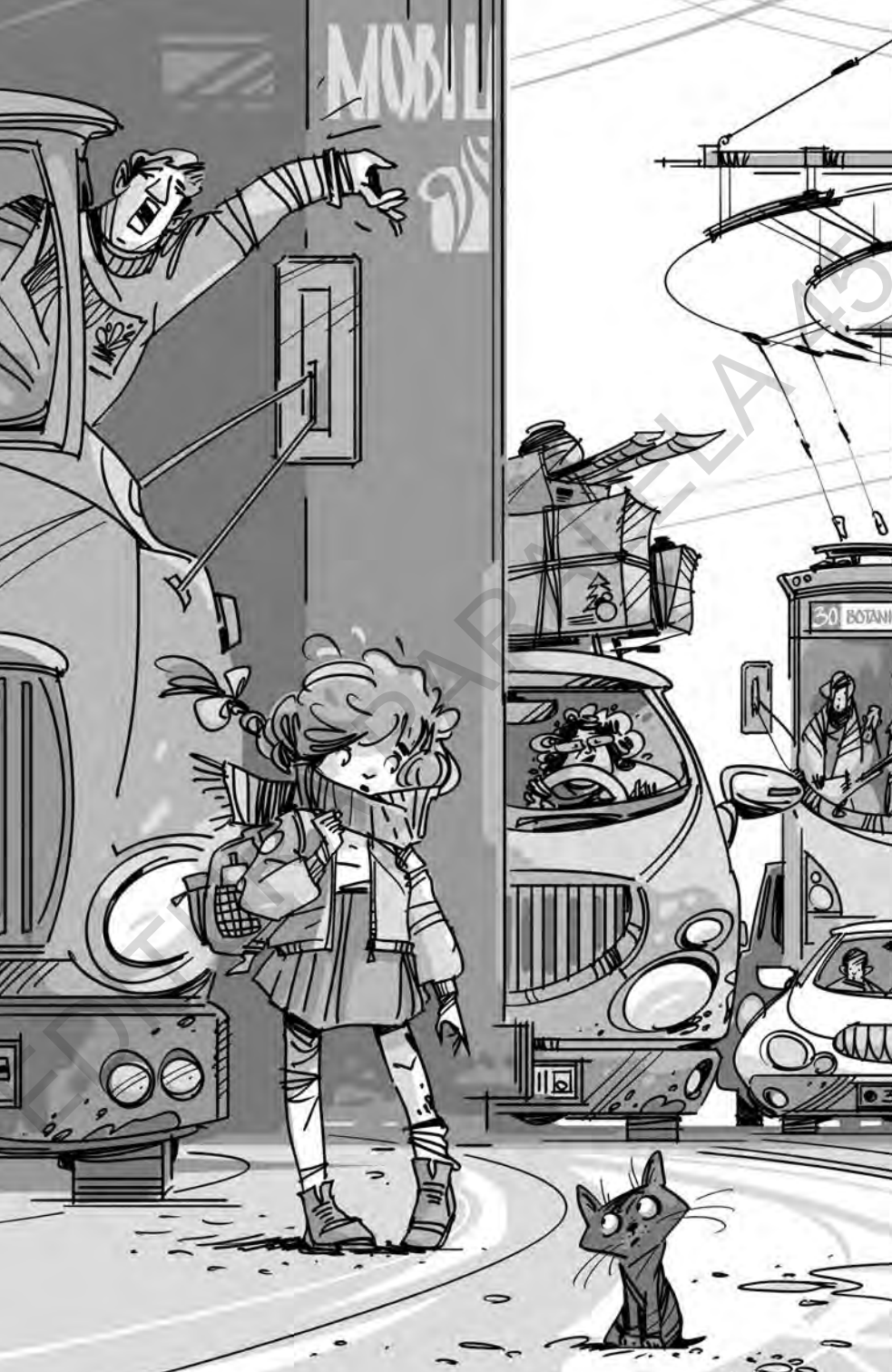
- Nu pot... studiez Bach.
- Bach? Cine-i ăsta? se interesă fata.
- Un mare compozitor de muzică barocă.
- Oooo... barrr-ocă! se miră Alma. Ce cuvânt complicat... Da' nu te-ai săturat de-atâta muzică din asta, barrr-ocă?

Mâna lui Vlad flutură plictisită la fereastră, dându-i de înțeles că nu are nici chef și nici timp de conversație.

Tristă, Alma se porni spre casă. Nori negri se strânseseră pe cer și începuse iar să plouă mărunț.

Când se pregătea să traverseze strada, Alma văzu între liniile tramvaiului din intersecție un pisoi negru, mic cât un ghemotoc. Micuțul stătea nemișcat în ploaie, lipit lângă una dintre șine. În spatele lui se postase un camion uriaș. Șoferul era nervos fiindcă fusese nevoit, din cauza pisicului, să se oprească din drum. În spatele camionului, un șir întreg de mașini claxonau și ele, supărate. „Huși“!, „Câț“, „Zât“, ziceau șoferii doar, doar l-or face pe bietul animăluț să-și ia tâlpășița de acolo. Degeaba!

Pe Alma o uimeau graba și disprețul oamenilor mari, dar și mai mult o uimea hotărârea pisoiului de a se opune „uriașilor“, fie ei oameni ori mașini. De pildă, camionagiul mare și gras, roșu ca un ardei,

dădea dovadă de o asemenea nerăbdare, încât ai fi zis că era gata să demareze în trombă și să strivească pisicul. Alma își luă inima-n dinți și intră în intersecție. Se postă în fața cârdului de mașini și, cu un gest al mâinii natural, cu o voință de șef de la Circulație, ridică pisoiașul din fața camionului, desfăcu ghiozdanul și-i făcu loc printre caiete. Apoi, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, traversă calmă strada până pe trotuarul de vizavi. Ușurate de stresul așteptării, mașinile nervoase scoaseră un oftat prelung și se grăbiră să iasă din aglomerație.

După ce se opri în siguranță pe trotuar, Alma crăpă fermoarul ghiozdanului ca să privească mai atentă creatura salvată: atunci o mică rază de soare, ieșind dintr-un nor, luminează conturul arătăriei negre, ude, cu doi ochi inteligenți, rotunzi, botic și gheruțe. Mustăți nu prea avea... Copila se înveseli pe dată, uită de Vlad și de Bach-ul lui.

Însă pe drum spre casă, Alma începu să-și facă probleme: „Ce va spune Bunica?“ Acasă nu-l putea duce, fiindcă Bunica n-o lăsa cu animale. „Săracul piscoi, să-l abandonez așa, pe o vreme ca asta?“ gândea fetița. Îl luă cu grijă în palmă, îl mângâie cu tristețe și abia atunci observă că nici sănătos nu prea era: avea o sinuzită de toată frumusețea! Ce era de făcut?

Căută un locșor mai ferit de ploaie, ca să-l lase acolo până ar fi găsit o soluție. Văzu până la urmă o crăpătură mai uscată în gardul înalt de la casa ei și

așeză cu grijă pisicul acolo, învelindu-l ușurel în fularul ei moale.

— Nu te teme, mă-ntorc cât pot de repede, îi șopti Alma animăluțului și intră mânănită în curte, strecurându-se tiptil în casă pe ușa dinspre grădină.

Tocmai atunci se porni și vântul să sufle mai tare. Se lăsa frigul. Copacii își fluturau crengile în fața Toamnei, care defila mândră pe străzile orașului, în mantoul ei fumuriu, cu falduri din frunze uscate. Prin văzduh începuseră să zboare tot felul de lucruri luate de vânt: o umbrelă, o pungă, un balon...

Gândul Almei era numai la pisoi. Abia se strecură în casă, când auzi:

— Alma, tu ești?

Era vocea Bunicii.

„Oh, nu se poate!...“ își zise. „Ce mă fac?“

— Alma?

— Imediat, bunico...

Voia să-și arunce pe furiș uniforma murdară și udă în coșul cu rufe, însă Bunica se și ivi în colțul ușii. Spectacolul cu nepoata ciufulită și cu uniforma murdară o uimi pe Bunica.

— Vai, Alma, fetița mea...

Bunica se uita lung pe sub ochelari la șorțulețul mototolit, la părul murdar, la ciorapii ruși ai fetiței și la puzderia de pete care-i „ornau“ uniforma, abia spălată și călcată cu grijă.

— Vai! Vai...

Atât mai spuse Bunica și coborî grăbită scara, cu hainele murdare ale Almei sub braț. Alma înțelese că era grav de tot.

În timp ce-i pregătea fetei baia, Bunica bombănea:

— Mă-ndoiesc că o să reușesc să-i spăl și să-i usuc uniforma până mâine. O să meargă la școală îmbrăcată cu alte haine decât ceilalți copii!

„Foarte bine, oricum uniformele astea mă energizează!“ gândi Alma în sinea ei. „Măcar o dată o să îmbrac și eu altceva la școală.“

Alma nu avu încotro, trebui să intre în cada plină de spumă, peste care plutea un abur cald și parfumat. Își spală bine părul de noroiul uscat și își frecă coatele și călcâiele, să o îmbuneze pe Bunica. Din clăbuci se ivi un chip curat, luminos, iar șuvițele arămii ale părului ei își recăpătară strălucirea. Când ieși din cadă, își puse papuceii moi de casă și se șterse bine, bine, cu prosopul pregătit anume pentru ea.

Dar în timp ce-și usca părul, tot mai aruncă un ochi afară, să vadă dacă mai ploua și... minune... pisoii stătea nemișcat în ploaie, cocoțat pe gardul înalt al casei, aproape de geamul ei. Almei i se topi inima... Bietul pui se urcase în locul cel mai înalt ca să fie probabil mai aproape de fereastra ei!

Atunci Alma coborî pe furiș la parter și ieși tiptil afară din casă. Luă cu grijă pisoii de pe gard și-l strecură în buzunar. Tot tiptil, să n-o audă Bunica,

intră înapoi în casă și duse animăluțul direct în camera ei, în timp ce inima îi bătea cu putere.

Trezindu-se într-un loc nou și curat, pisoiiul privi curios în toate părțile, parcă nevenindu-i să creadă că-i era dintr-odată bine și cald! Copila aduse repede un lighean cu apă calduță și săpun, ca să-l spele. În timpul băiței, mica creatură nu păru deloc speriată, din contră, făcu o mutriță nostimă când două baloane de săpun i se lipiră de ochișori.

— Ia uite ce ochelari ai! se amuză Alma.

Prin lentilele de clăbuc văzu că pisoiașul are ochii verzi ca smaraldul. După ce-l clăti bine și îi șterse blănița cu un prosop, îl instalează într-o cutie de păpuși, pe o cârpă moale, să doarmă liniștit. Dar ți-ai găsit! Ghemotocului negru nu-i ardea de somn. Sări imediat din cutie, cu chef de joacă, alergând ca un titirez pe covor. Trăgea de ciucuri cu gheruțele.

Alma luă o bucățică de hârtie, o mototoli ca pe-o minge, o legă cu o sfoară și o aruncă. Pismoiiul alergă iute s-o prindă, printre tumbe caraghioase, făcând tavanul camerei de dedesubt să răsunе de bufnituri.

— Alma, ce faci acolo? Vino la masă! se auzi vocea Bunicii.

Fetița ascunse repede pisicul în cutie, sub biroul ei, și coborî la masă. Nu voia să-i dea Bunicii motive de bănuială.

Pe masă și pe bufet abureau plăcintele ei preferate cu brânză dulce și miere, dar și alte bunătăți

gătite de Bunica pentru ea: ciorbă de perișoare și tocăniță. Alma se repezi direct la plăcinte.

— Ce faci, Alma? zise Bunica certând-o din priviri. Te-ai spălat pe mâini? Și apoi, știi regulile: mai întâi ciorba, tocănița, la urmă desertul!

— Of, bunico!

Alma o ascultă pe Bunica, mănăcă mai întâi felul întâi și, la urmă, desertul.

— Mulțumesc pentru masă, Bunico!

— Ai și terminat? Văd că ești tare grăbită... zise Bunica. Ei bine, mergi la lecții. În după-amiaza asta, fără joacă! Ești pedepsită, n-am ce face!

— Foarte bine, mormăi Alma. „Oricum, afară plouă cu găleata și în casă e mult mai distractiv“, se gândi în sinea ei.

— Și vreau să văd caietul de teme curat, fără „comete“ de cerneală!

Dar cum să-i mai pese Almei de teme când în camera ei era un pisoi adevărat? Fetița aproape că zbură spre dormitor. Dar acolo... stupoare! Cutia de sub birou era goală, capacul dat într-o parte și pisicul, ia-l de unde nu-i. Alma îl căută din priviri, dar pisoiul nu era de găsit și pace. Abia într-un târziu, încet-încet, de sub plapumă se ivi un căpșor negru cu ochi rotunzi, inteligenți, parcă cerându-și iertare.

— Ce tare m-ai speriat! Cum de-ai reușit să te cațări tocmai în patul meu?

Strânse pisoiul în brațe, și inima caldă a fetei își contopi bătăile cu inima puului, într-un singur ritm.

Stătură așa o vreme până când, obosit de atâtea emoții, pisicul adormi; tot privindu-l, adormi și Alma.

Cum din dormitorul Almei nu se mai auzea niciun zgomot, Bunica întredeschise ușa. Copila dormea cu ghemotocul de pisic în brațe... Bunica îi privi mai întâi încruntată, dar apoi se înduioșă când observă zâmbetul de pe chipul Almei. Bunicile au un anume har: pot citi în sufletul ființelor dragi pe care le iubesc. Fetița părea fericită, deci n-o mai trezi ca s-o întrebe de pisoi.

— Prea multe teme, oftă Bunica, și prea puțină copilărie!...

Bunica îi înveli pe nepoată și pe pisoi cu o pătură moale și închise ușa camerei, lăsând pacea să se aștearnă. Afară, vântul se întetise, și ploaia continua să bată în pervaz.